

EJSZAKA.

És úgy van hogy
vissza se várnak a lompos harsogó nappalok
már csak az éjszakában
vagy otthon te
lassú kőfaragója a csöndnek
tündöklőszívű — hát engem is belevéstél
e márványszerű hangtalan hangú zenébe.

Hogy szóljak most már a szerelemről?
hogy szóljak most már az éjről,
aki éjszaka lettem
s hogy néztek a szemedbe én,
akit felittak a szürke tengerek
s ernyős pilláid alól nem látom
többé a földi fároszokat.

Egy hattyú úszik át a sötétlő csillagok útján
hallgató néma halálos öröm,
így ünnepelni a szív remegését
aludni a csókban,
belehülni e csontigtható ragyogásba

a mellnek dombja megkövül
a lombos tüdő kivirágzik
a mozgó és a mozdulatlan
törvényű emberlét csatázik itt
és asszonyok és férfiak
jajdulnak föl a föld alatt
haláluk múltó gyötremelem
haláluk földi pillanat.

félelmem túli ősvilágunk
kigyullad és mélyére látunk
a csillagéj felszív magába
így indulunk mélyebb halálba.

hol még az alvó kakasok
is dalolnak az éjszakába ...

MÁNDY STEFANIA